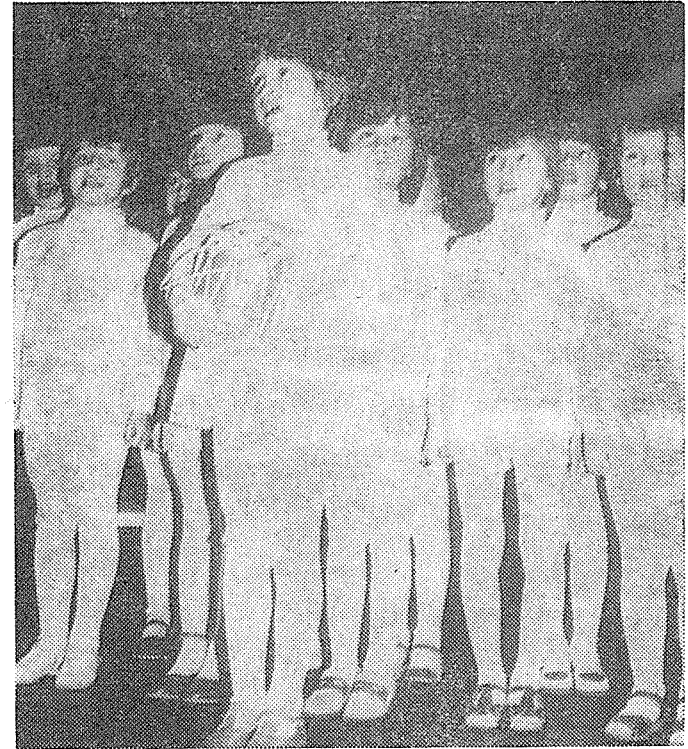

ZPRAVODAJ

města Hranic a lázní Teplic n. B.

Pěvecký sbor Sigmáček MŠ k. p. Sigma Hranice na Okresní přehlídce dětských pěveckých sborů v JKP. Foto V. Helcl.

ROČNÍK XXV.

ČERVENEC - SRPEN 1984

SPOLEČENSKÉ UZNÁNÍ LIDOVÉ ŠKOLE UMĚNÍ V HRANICÍCH ZÁPIS DO „ZLATÉ KNIHY MĚSTA“

XVI. sjezd KSČ zdůraznil ve svých závěrech dosáhnout vyšší kvality ve vzdělání a výchově mladé generace, v její přípravě na práci a život v naší socialistické společnosti.

V tomto odpovědném a náročném procesu má své nezastupitelné místo škola. Proto jsou i městskými orgány v Hranicích vytvářeny příznivé podmínky jak pro odpovědný výchovný a vzdělávací proces na školách, tak pro účast školní mládeže na kulturně společenském životě města.

Vždyť Hranice jsou městem mládeže a je proto úkolem všech orgánů, organizací a ostatních institucí pěstovat u mladé generace lásku k vlasti, internacionální cítění, organizovat a rozvíjet její bohatý citový život, smysl pro aktivní přípravu a účast na rozvoji i obraně naší socialistické společnosti.

V letošním roce slaví především významnými výsledky své výchovně vzdělávací práce LIDOVÁ ŠKOLA UMĚNÍ a s ní i široká hudební veřejnost 60 let založení školy.

Při této příležitosti bylo oceněno dlouholeté úsilí školy i úspěšné výsledky ve výchově a vzdělání mládeže a z rozhodnutí městského národního výboru se dostal LŠU významného společenského uznání — zápis do „ZLATÉ KNIHY MĚSTA“.

Tato slavnostní událost se uskutečnila v dubnu v obřadní síni MěstNV za účasti ředitelky LŠU Mir. Kavanové, zástupců složek a učitelského sboru školy a funkcionářů městského národního výboru.

Předseda MěstNV Vítězslav Hons ve slavnostním projevu srdečně poděkoval zástupcům školy a celému učitelskému sboru za nesmírné úsilí, elán a trpělivost, se kterou se věnují výchově naší mládeže.

Vzpomněl velkých těžkostí spojených se zahájením pravidelného vyučování na škole v roce 1924 i postupné úspěchy a skutečnost, že dnes si již nelze představit kulturně společenský život města bez aktivní účasti LŠU. Dokladem toho jsou hodnotné koncerty pro veřejnost, aktivní účast na kulturních programech při slavnostních obřadech a významných životních událostech občanů a organizací prováděných SPOZ MěstNV, velmi vítaná jsou kulturní vystoupení při slavnostních shromážděních občanů.

Mnozí bývalí žáci a absolventi školy jsou dnes známými osobnostmi v kulturně-společenském životě, desítky a stovky jiných berou do rukou svůj oblíbený hudební nástroj a zahrají sobě i svým blízkým pro potěšení, pro dobrou pohodu a životní štěstí.

V závěru svého projevu zdůraznil, že i v současnosti, kdy výsledky technické revoluce pronikají do všech oblastí našeho života, je velmi aktuální neztrácet ze zřetel citovou výchovu naší mladé generace a právě prostřednictvím této ještě více přispívat k rozvoji osobnosti, k ušlechtilému vytváření socialistického způsobu života mládeže.

Po zápisu do „Zlaté knihy města Hranic“ poděkovala za vyznamenání a vysoké společenské ocenění jménem celého kolektivu LŠU ředitelka školy Mir. Kavanová. Současně poznamenala, že toto uznání bude velkou pobídkou a závazkem při dalším rozvíjení tvořivého a bohatého citového života při výchově naší mladé generace.

Rovněž tak na slavnostním zasedání pedagogické rady školy u příležitosti významného výročí LŠU, kterého se zúčastnili představitelé okresních a městských orgánů, předal místopředseda ONV s ing. Drahoslav Havlas „Čestné uznání rady ONV“ a blahopřál učitelům školy k jubileu školy. Dále bylo předáno i „Čestné uznání“ odboru školství ONV a OVOS ROH.

Za dlouholetou a úspěšnou pedagogicko-výchovnou činnost pak předali představitelé městského národního výboru „Čestná uznání MěstNV“ M. Kavanové, V. Holešovské, L. Heiderové, M. Dokoupilové, S. Borkovi a J. Slimáčkovi.

Oslavy 60. výročí založení školy byly pak zakončeny slavnostním koncertem, který svým obsahem a kulturní hodnotou přispěl k významu samotných oslav a byl velkým zážitkem pro všechny jeho účastníky.

AL

30. VÝROČÍ ZAHÁJENÍ PROVOZU HRANICKÉ CEMENTÁRNY

V letošním roce oslavili pracující Hranické cementárny 30. výročí zahájení provozu. Bylo to přesně 18. května 1954. Hranická cementárna patří k prvním stavbám socialismu po Únoru, po celou dobu svého trvání byla a je oporou koncernového podniku Cementárny a vápenky Hranice při zabezpečování hospodářských úkolů.

Za svou třicetiletou historii přispěl tento závod nejen svou výrobou cementu, ale i celkovými pracovními výsledky k vytvoření materiální základny nového socialistického státu. Již první cement z Hranic byl natolik kvalitní, že se jej používalo a dodnes používá na všech rozhodujících stavbách v ČSSR, byl exportován i do mnoha zemí světa a za třicet let provozu vyrobila Hranická cementárna 16 069 144 tun cementu.

Původní kapacita tří rotačních pecí o celkovém výkonu 900 tun za den, jež byly uvedeny do provozu v roce 1954, byla později rozšířena a v červenci 1960 byla zapálena čtvrtá rotační pec s denní kapacitou 500 tun. V průběhu let byly celkové výkony zvyšovány a dnes, v porovnání s projektovanou kapacitou, jsou vyšší o 9 proc.

Nemalá pozornost dělníků, techniků a řídicích pracovníků Hranické cementárny byla po celou dobu třiceti let věnována co nejvyššímu časovému a kapacitnímu využití hlavních výrobních agregátů. Že se práce v této oblasti dařila a stále daří, svědčí o skutečnost, že po řadu let patří rozhodující úseky závodu k nejlepším v rámci oboru. Velmi dobrých výsledků, zejména v posledních letech, je dosaženo rovněž v zabezpečování úspor paliv, energií, surovin a materiálů, ve vynálezeckém a zlepšovatelenském hnutí, kde pracující Hranické cementárny přinášejí naší socialistické společnosti miliónové hodnoty navíc.

Historie Hranické cementárny je však i historií růstu uvědomění a iniciativy pracujících, realizované tvůrčím přístupem k plnění plánu výroby a vztahu k potřebám závodu a naší společnosti. V průběhu let zde vyrostli přední odborníci, nositelé podnikových, oborových, resortních i státních vyznamenání, kteří svou prací a osobním příkladem udávali směr rozvoji zlepšovatelského hnutí, pracovní iniciativy a stáli se tak základními pilíři v uplatňování pokrokových forem práce.

Nemalá pozornost hospodářského vedení, stranických a odborových orgánů byla v průběhu třiceti let věnována rozvoji sociální péče o pracující. Celá řada opatření k odstranění fyzicky namáhavé práce byla provedena uvnitř závodu, mnoho se udělalo i v oblasti závodního stravování, hygieny zaměstnanců či k odstranění bytových problémů.

S velkým elánem a nadšením se pracující Hranické cementárny podíleli na stavbě mateřské školky, jeslí a kulturního domu na sídlišti Hranické cementárny, jež jsou známy všem obyvatelům našeho města. Pracující Hranické cementárny si postavili i vlastní rekreační středisko Cementár na Prostřední Bečvě. Tisíce brigádnických hodin na těchto akcích, hodin strávených na zlepšování pracovního a životního prostředí v závodě i městě, při plnění volebních programů v Hranicích či okolních obcích, je možno připsat na konto pracujících tohoto závodu.

Mnohé brigády socialistické práce Hranické cementárny úspěšně rozvíjí patronátní činnost na školách a v JZD a své nezastupitelné místo v životě města Hranic mají svou poctivou prací i poslanci z řad zaměstnanců cementárny.

Hranická cementárna je v roce svého třicetiletého jubilea jedním ze závodů koncernového podniku Cementárny a vápenky Hranice s velmi dobrými politickými i ekonomickými výsledky, o čemž svědčí hezká řádka vyznamenání a ocenění, která vždy byla povzbuzením do další práce. Jedním z posledních je i podíl pra-

cujících Hranické cementárny na hospodářských výsledcích minulého roku, za které koncernový podnik CVH obdržel Rudou standartu generálního ředitele a Oborového výboru ROH koncernu CEVA Praha koncem měsíce dubna. Stabilizovaný kolektiv pracujících Hranické cementárny v minulosti dokázal, že je kolektivem dobrým a dává předpoklad, že i v budoucnu úspěšně zajistí plnění všech výrobních i společenských úkolů.

Společenské uznání pracujícím k. p., Cementárny a vápenky, Hranice Zápis do „ZLATÉ KNIHY MĚSTA“!

Uplynulo již 30 let, kdy byla dokončena a uvedena do provozu jedna z prvních staveb socialismu. Náš druhý dělnický prezident Antonín Zápotocký 14. dubna 1954 slavnostně zapálil v Hranické cementárně první rotační pec nově vybudované cementárny.

V poměrně velmi krátké době se pracujícím nového závodu podařilo stabilizovat provoz a vyrábět cement velmi dobré jakosti, z něhož postupně vyrůstaly mnohé významné stavby jak u nás, tak daleko za hranicemi naší socialistické vlasti.

Rozvojem pracovní iniciativy a ostatních forem socialistické soutěže dosahují její pracující dlouhodobě úspěšných výsledků v plnění úkolů státního plánu. Dokladem toho jsou četná ocenění a vyznamenání jak jednotlivců, tak zejména pracovních kolektivů podniku.

Svědčí o tom také „Rudá standartu generálního ředitelství a oborového výboru ROH koncernu Cementárny a vápenky“ za rozvoj pracovní iniciativy a dosažení nejlepších výsledků v mezipodnikové socialistické soutěži za rok 1983.

Trvale úspěšné plnění úkolů státního plánu a aktivní pracovní a společenská účast a angažovanost pracujících na životě a rozvoji města byla u příležitosti třicátého výročí zahájení provozu Hranické cementárny oceněna také městskými orgány.

Usnesením plenárního zasedání městského národního výboru se dostalo pracujícím podniku významného společenského ocenění a to zápisu do „Zlaté knihy města Hranic“.

Slavnostní akt se uskutečnil v květnu 1984 za přítomnosti funkcionářů městského národního výboru, předsedy MěV KSČ Václava Dohnala, delegace pracujících podniku vedené ředitelem ing. Ladislavem Horákem v obřadní síni MěstNV.

Předseda městského národního výboru Vítězslav Hons ve slavnostním projevu poděkoval všem dělníkům, mistrům, technikům a řídicím pracovníkům podniku za příkladnou tvůrčí a iniciativní práci, kterou přispívají jak k dobrému jménu podniku, tak také k reprezentaci města.

Vzpomněl dále významné historie výstavby cementárny jako jednoho z prvních důležitých závodů postavených po Vítězném únoru 1948 i úspěchů, kterých bylo v uplynulých 30 letech již dosaženo.

V závěru blahopřál pracujícím podniku a vyslovil přesvědčení, že i v dalším období budou svou uvědomělou a poctivou prací přispívat k výstavbě naší socialistické společnosti.

Po zápisu do „Zlaté knihy města Hranic“ poděkoval jménem všech pracujících podniku ředitel ing. Ladislav Horák za společenské ocenění, které bude významným podnětem k dalšímu rozvoji pracovní a společenské iniciativy jak při plnění hospodářských úkolů, tak ve prospěch rozvoje města.

AL

Dům kavárny a restaurace „KUFŘ“ na náměstí

(Foto L. Svátková, KSSPP Ostrava 83)

Kapitolky z topografie města Hranic

PhDr. Bohumír Indra

DŮM RESTAURACE „KUFŘ“ NA NÁMĚSTÍ, SPOJENÉ DVA STARÉ MĚŠTANSKÉ DOMY

Rozlehlá budova kavárny a restaurace „Kufř“ na rohu jižní strany Gottwaldova náměstí a ulice Svatoplukovy, známé již po tři generace všem Hraničákům i lázeňským hostům z Teplic n. B., jsou vlastně spojené dva staré měšťanské domy čp. 76 a 77, které až do r. 1810 měly své vlastní osudy. R. 1810 koupilo město dům čp. 76, stavebně jej přebudovalo a spojilo se sousedním rožním domem čp. 77 pro rozšíření kanceláří Krajského úřadu Pferovského kraje v Hranicích, jemuž byl dům čp. 77, koupený městem, pronajat již r. 1783 při přeložení úřadu do Hranic.

Rožní větší polovinu dnešní budovy restaurace tvoří starý velkoměšťanský dům, zvaný Pernštejský. Městské purkrechtní knihy se zápisy kupů a prodeje tohoto domu se dochovaly, bohužel, až od poloviny 16. století, starší městské knihy byly zničeny v druhé polovině 19. století, ze starého pernštejského urbáře hranického panství z r. 1530 však víme, že Jan z Pernštejna prodal r. 1523 panský dům Pernštejský v Hranicích za 120 kop grošů měšťanu Pavlu pekařovi. I když mezi zápisy urbáře a městských knih je větší časová mezera, potvrzuje nám důležité svědectví hranického J. H. A. Gallaše z r. 1820, že panským domem Pernštejským ve městě byl tento rožní dům čp. 77 na náměstí. Gallaš popisuje v domě dochovaný kamenný portál vstupu do jedné kanceláře Krajského úřadu, zdobený v kamenu vytesaným znakem rodu pánů z Pernštejna, zubří hlavou s protaženým kroužkem skříže chřpí. Pernštejský znak nad vstupem do sálové místnosti, vysoká cena domu při

jeho prodeji Janem z Pernštejna r. 1529, která mu celá náležela, prokazují, že dům patřil až do smrti Vilémovi z Pernštejna a po něm jeho synu Janovi z Pernštejna. Pan Vilém si výhodně položený dům vybudoval téměř jako tvrz pro delší i kratší své pobyty v Hranicích, doložené četnými jeho listy, psanými a odeslanými z Hranic od r. 1480 do r. 1521. Dával při své nemoci dnou zřejmě přednost pohodlí městského domu před těsnými kamennými zdmi hranického zámku, sídle správy hranického panství. Jeho syn Jan z Pernštejna, který pobýval v Hranicích méně, panský dům ve městě pro kratší návštěvy po přestavbě hranického zámku již nepotřeboval, proto jej prodal.

Po Pavlu pekařovi byl podle zápisů městských knih držitelem tohoto rožního domu v polovině 16. století přední měšťan a purkmistr Jiří Hlávka, po němž jej koupil r. 1562 za 1000 zl. konšel města Jan Horáček, který měl také velký dvůr na předměstí a zemřel jako první purkmistr r. 1585. Jako mladší purkmistr r. 1571 se zasloužil o stavbu radniční věže s hodinami a cimbály, dochovaly se o tom dva české listy, vložené jím do věžní bání. Svůj dům honosně upravil, že byl po jeho smrti prodán r. 1586 vdově Anně roz. Partutické za 2300 zl. Je to nejvyšší suma, za jakou byl v té době prodán městský dům. Vdova se provdala hned r. 1588 za vladyku Stanislava Czyrna z Runšperka, správce hranického panství, který převedl dům a jeho placení na sebe. Po jeho smrti r. 1602 prodal proto městský úřad na místě sirotků dům opět vdově Anně Partutické za 1900 zl. Za tutéž sumu byl dům prodán r. 1614 manželu Anny, dcery zemřelého purkmistra Jana Horáčka, vrchnostenskému úředníku Tobiáši Dukátovi. Ve výčtu příslušenství šenkovního domu, které se odevzdávalo s domem, je uvedena zahrada a stodola při ní u cihelny, v domě dvě krávy, 4 stoly, 8 pivních beček po 6 vědrech, velká káď, almyrye a „cokoliv hřebem přibito a hlinou zamazáno“. Poněvadž Dukát měl ve městě již jiný dům na náměstí (dům Čaputovský čp. 20) a bývalý jeho pán Zdeněk Žampach z Potenštejna ho zval k sobě do Hodonína za správce hodonínského panství, které koupil, prodal Dukát tento dům r. 1615 Kašparu Dobříckému, radnímu písaři města Hranic. Ani ten však dům dlouho nedržel a prodal jej již r. 1619 „s dovolením a vůlí“ hranické vrchnosti pana Václava Mole z Modřelic za 2200 zl. rvřtří Vilimu Žernovskému z Žernovic, příteli Molovu, bývalému jeho panskému úředníku na Kvasicích. Žernovský zaplatil Dobříckému hotově hned 1400 zl., zbytek měl splácet ročně po 50 zl. Smlouva o tom zapsána do městských knih v březnu 1620. Žernovský si dům zařídil jako důstojné šlechtické sídlo, obdobně jako Adam Šťastný Žampach svůj dům proti zámku. Jediným zbylým svědkem této domovní výzdoby je podnes dochovaná zadní místnost s valenou klenbou, kterou dal Žernovský vyzdobit renesanční ornamentální štukou, nepochybně polychromovanou a zlacenou, jak jí v té době prováděli ve všech místnostech prvního poschodí hranického zámku vlašští štukatéři pro pana Mola z Modřelic v honosnější podobě. Žernovský byl jako Mol tvrdý luterán, nezúčastnil se však aktivně stavovského povstání jako jeho bratři Viktorín a Ctibor, podporoval je však finančně, byl proto pokutován vysokou peněžní částkou. Dům v Hranicích byl mu sice ponechán, zadlužený dům zůstal však po jeho smrti několik let pustý, až město na naléhání věřitelů jej r. 1637 prodalo za 2200 zl. panskému sládku Kryštofu Neymanovi, příšlému z Wartenberka ve východních Prusích, který nak v Hranicích dostal a užíval příjmení Studnička. Manžel Studničkovy vdovy Jiří Hendrich vyměnil r. 1650 dům frejmarkem s Martinem Pelikánem za jeho dům, ani ten však nebyl schopen v těžkých poválečných letech zkázy města dům udržet, platiti roční grutovní penize, císařské kontribuce, platy vrchnosti a vykonávati obecní povinnosti, proto dům prodal i se zahradou „k panské vápenici jdouc“ za 2200 zl. důchodnímu písaři hranického panství Šimonu Marcomannimu. Ten se přišel do Hranic roku 1640, měl na předměstí velký dvůr a do r. 1665 dům zcela zaplatil. V držbě této rodiny zůstal dům do r. 1713, kdy po smrti Alžběty Marcomanni, provdané Kořínkové byl prodán radnímu písaři města Hranic Františku Bohumínskému. Jeho vdova s třemi malými dětmi se provdala za Němce koželuha Šimona Leopolda Heiliga, příštího z Horního Benešova ve Slezsku, jemuž byl dům zapsán r. 1719 za 1000 zl.,

když se zavázal, že dá sirotky učiti do školy a řemeslu a každému po vzrostu vydá krávu nebo 10. zl. a všechny knihy po otci. Ale Heilig ženu opustil a odešel do světa. Ta měla co dělat s obživou čtyř dětí a v těžkých vojenských časech nemohla proto dům splácet ani opravovat, takže „přišel na zkázu, když střecha a trámy propadly a kromě zdí neb stěn nic nezůstávalo“. Obec prodala proto r. 1746 pustý dům za 720 zl., hotově vdově zaplacených měšťskému radnímu Františku Leopoldovi Kučovi. Vdova si pouze vymínila aby mohla zůstat v domě „při jednom světě le a teple“, kromě komůrky nad schody pro schránění svých věcí a kouska sklepa. Zahradu od domu odprodala již dříve. Kuča dům opět řádně opravil a postavil vzadu za domem sladovnu pro přípravu sladu právovárečných měšťanů. V r. 1767 za velkého požáru, vzniklého ve Farní ulici, dům i se sladovnou vyhořely. Podle dohody s Kučou koupilo proto r. 1768 „počestné měšťanstvo v 77 osobách“, tj. držitelé 77 právovárečných domů ve městě vyhořelý dům Kučův i se sladovnou za 1800 zl. rýn., povolilo mu bydlet ještě 3 roky v domě a užívat pivních várek, které podle pořadky přijdou na dům, za to však měl kromě sladovny také dům dokonale přikrýt. Kuča zemřel však již r. 1769 ve věku 74 let, dům byl proto jen přikrýt a řádně opravena jen sladovna za domem, potřebná pro provoz měšťanského pivovaru, zřízeného v zadní části pustého domu Žampachovského v dnešní ulici Zápotockého.

Protože r. 1783 při přeložení Krajského úřadu Přerovského kraje z Olomouce do Hranic nebylo ve městě jiného vhodného domu pro umístění úřadu, nařídilo zemské gubernium v Brně městu opravit urychleně pustý Kučovský dům na náměstí a upravit jej pro Krajský úřad. Právovárečné měšťanstvo jako majitel domu muselo dům znovu postavit a zaříditi pro potřeby úřadu, přestavba si vyžádala nákladu 3116 zl. Po dokončení všech prací byl dům i se sladovnou zapsány r. 1787 do měšťských knih jako majetek právovárečného měšťanstva v ceně 5616 zl. a dům trvale pronajat za roční nájemné Krajskému úřadu, sladovnu však užívalo měšťanstvo. Přestavěný dům Kučovský s několika místnostmi nestálil brzy rozsáhlému provozu Krajského úřadu, jehož působnost se vztahovala na celý Přerovský kraj od Kroměříže po Moravskou Ostravu a od Valašska až po Budišov nad Budišovkou. Proto byly jeho úřadovny rozšířeny také do sousedního domu čp. 76, kouponého r. 1810 právovárečným měšťanstvem od měšťana Sutorého, pronajatého po značných stavebních úpravách rovněž Krajskému úřadu.

Tato druhá polovina dnešní restaurace Kufr, tzv. dům Sutorovský byl J. H. A. Gallašem mylně označen jako dům Posadovský podle malby stojícího rytíře v černé zbroji, na prsou se štítem a znakem údajně rodu Posadovských z Posadova, objevené na pilíři domovního loubí při jeho zboření v r. 1810. Poněvadž však rod Posadovských držel už v první i druhé polovině 16. století jiný velkoměšťanský dům v dnešní ulici Janáčkově po dvě generace a dům Sutorovský patřil už v polovině 16. století měšťanu Martinu Židkovi, je nutno Gallašův výklad malby znaku zamítnout. Po smrti Židkově byl dům se zahradou, loukou a zahrádkou prodán městem na místě 7 sirotků Martinu Popovi, manželu Židkovy vdovy Grizeldy za 1000 zl., po němž jej koupil r. 1613 za 800 zl. Pavel Hon, který měl za ženu dceru Židkovu. Za tutéž cenu byl dům prodán r. 1625 měšťanu Jakubovi Kelčákovi, jednomu z vůdců odboje hranických měšťanů r. 1626—1627, vsazenému pak do želez do zaplacení vysoké pokuty 100 dukátů. Kelčák prodal proto dům r. 1629 za 800 zl. Eliášovi Grussovi, měšťskému lazebníkovi, poněvadž měšťská lázeň v ulici Růžové, (dnes Na náspech), kterou měl v nájmu, byla r. 1624 vojáky do základů značena a zbořena. Gruss přenesl proto svou lázeň do tohoto domu a vykonával pak zde své lazebnické umění do konce padesátých let, kdy pro stáří dům prodal r. 1661 rytíři Fridrichu Hrubčickému z Hrubčic, knížecímu polesnému spojených panství helšštejnského, hranického a drahotušského za 800 zl. Hrubčický dostal od knížete Dietrichštejna, hranické vrchnosti souhlas k zakoupení měšťanského domu v Hranicích, musel se však zavázat, poněvadž chtěl držet spoluměšťanskou živnost, že bude všechny obecní povinnosti podle nižšího i vyššího vykonávat i odbývat a když dům přijde k prodeji, nebude prodán žádnému jinému stavu rytířského, ale

má připadnouti zase osobě stavu měšťského, jak to vymezovalo privilegium města z r. 1629. Hrubčický bydlel s rodinou v Hranicích i když byl později hejtmánem panství Starojičínského, a užíval i várečné právo domu jako jiné šenkovní domy měšťské. Malovaný rytíř na průčelí domu, snad se znakem rodu Hrubčických (ostruha) byl nepochybně částí větší figurální výzdoby domu, pořízené Hrubčickým po koupi domu. Po smrti Hrubčického r. 1683 prodala jeho vdova Johana Hrubčická dům za 800 zl. měšťanu Jakubovi Chrámkovi, vymínila si však do smrti bydlení v domě v 1. poschodí, světničku s komorou, jeden sklípek, jednu sypárni(!), také jednu pivní várku, která nejprve přijde, aby ji mohla užití. Chrámek odevzdal dům synu Jiřímu Chrámkovi, po něm patřil od r. 1724 jeho vdově Mariáně. R. 1746 byl dům zapsán jejímu synovi Karlu Ludvíku Chrámkovi, dlouholetému měšťskému písaři a později syndikovi města Hranic. Ten přenechal r. 1765 dům dceři Terezii, provdané za mýtného Josefa Fridricha Kuču s podmínkou, že jeho vdova Kateřina Chrámková bude bydlet do konce života v 1. poschodí domu. Kuča prodal dům r. 1779 za 1700 zl. Tomáši Sutorému, měšťskému chirurgovi — ranhojiči, po němž připadl r. 1788 vdově Terezii a dvěma synům, Josefu a Janovi. Dům byl pak připsán Josefu Sutorému, který jej dal r. 1806 soudně odhadnout. Podle tohoto přesežného odhadu, provedeného zednickým a řesařským mistrem byl dům oceněn na 5700 zl., místo a regal šenku piva a pálenky na 1500 zl., úhrnem na 7400 zl. Podle provedeného popisu měl dům v přízemí jednu velkou klenutou místnost (dochována dosud v zadní části domu) a jednu malou klenutou místnost, prostornou kuchyni, dvě komory pro zboží, stáj pro 6 koní, 4 klenuté vinné sklepy a 1 malý sklep pro led. V prvním poschodí byly 3 prostorné světnice, kuchyně a komory a velká předsiň. To bylo už jednáno o prodeji domu pro rozšíření úřadoven Krajského úřadu. K prodeji došlo 10. března 1810, kdy manželé Josef a Klára Sutorých prodali velkoměšťanský dům čp. 76 právovárečnému měšťanstvu v Hranicích za 13 500 zl. v bankocetlích, což ve vídeňské nové měně činilo 4078 zl. 33 kr., jež po srážce dluhů na domě byly vyplaceny hotově.

Dům Sutorovský byl po zboření domovního loubí, větších stavebních úpravách vnitřku i průčelí domu spojen v jednu budovu se sousedním domem Krajského úřadu čp. 77, z něhož byla sem přeložena část jeho úřadoven. Oba domy byly knihovně zapsány jako majetek právovárečného měšťanstva v Hranicích a r. 1838 odhadnuty po srážce udržovacích nákladů na 10 306 zl. konvenční měny, a sladovna za domem čp. 77 na 2442 zl. konv. měny. Zůstaly pronajaté Krajskému úřadu v Hranicích až do konce r. 1849, kdy byl Krajský úřad v Hranicích zrušen a přeložen do Nového Jičína. Právovárečné měšťanstvo pronajalo pak byty v obou budovách a v přízemí zřídilo obchody, v zadní části domu hostinec, čepující po zániku měšťanského pivovaru plzeňské pivo. Koncem 19. a poč. 20. stol. byl nájemcem hostince Richard Richtraský. Podlouhlé klenuté místnosti plzeňské pivnice, podobné zavřenému starému cestovnímu kufru — brašně, v níž se scházela česká společnost na plzeňské pivo, začali říkat „V kufru“. Po vzniku ČSR přeměnil roku 1922 nový nájemce František Stejskal plzeňskou pivnici spolu se sousední sálovou místností ve vinárnu a nazval ji „Kufr“, rozšířenou pak v třicátých letech v restauraci. Toto jméno nese i dnešní kavárna a restaurace. Majiteli spojených domů byl za první republiky František Pařízek, později jeho syn a dcera.

Při velké stavební přestavbě objektu v polovině třicátých let 20. stol. byla zbořena a odstraněna stará bývalá loubí obou domů a přední části domu upraveny v dnešní velký restaurační sál s rovným stropem, společným vstupem do budovy a obytných částí prvního a druhého poschodí. Obě klenuté renesanční sálové místnosti v zadní části domu s valenými klenbami zůstaly zachovány v původním stavu. Větší místnost s krásným štukovým stropem patří k posledním dochovaným stavebním skvostům renesanční výzdoby měšťanských domů v Hranicích.

Prameny:

Purkrechtní knihy města Hranic, matriky města, archiv panství Hranice, Státní archiv Opava, Urbář panství helšštejnského a hranického z r. 1530, Státní archiv Třeboň.

KRUH PŘÁTEL HUDBY
při Jednotném klubu pracujících v Hranicích

Plán abonentních koncertů září 1984 – květen 1985

I. koncert

KLAVÍRNÍ RECITÁL **JOSEFA HÁLY**

Na programu:

J. S. Bach, J. Mysliveček, J. Suk,
V. Novák

Koncert je zároveň zařazen
do Festivalu z tvorby
Vítězslava Nováka

29. září 1984
sál LŠU v 19.30 hod.

II. koncert — na počest 67. výročí VŘSR

KONCERT PĚVECKÝCH SBORŮ

Účinkují:

PŘERUB

— pěvecký sbor MKSS Přerov, sbormistr dr. Jiří Zapletal

FOERSTER

— pěv. sbor SZK Lipník n. Bečvou sbormistr J. P. Vetešník

VOCAL

— pěv. sbor ZŠ Přerovské strojírně, sbormistři J. Leibner a Otakar Šiška

listopad 1984
sál LŠU v 19.30 hod.

III. koncert

DUO JANA VLACHOVÁ **A MIKAEL ERICSSON**

Česká houslistka a švédský violon-
cellista založili v roce 1977 duo pod
vedením prof. Jos. Vlacha. Nastudovali
zajímavý repertoár, skládající se
zvláště z barokní, klasické a moderní
hudby.

22. 11. 1984
sál LŠU v 19.30 hod.

IV. koncert

Národní umělkyně **NADĚŽDA** **KNIPOVÁ-Kryštůfková**

Sólistka opery ND v Praze,
mimořádně úspěšná pěvkyně,
která hostovala na mnoha
zahraničních scénách.
K našemu městu má vřelý vztah,
jako jeho bývalá občanka,
její otec zde působil dlouhá léta jako
ředitel Hudební školy.

prosinec 1984
sál LŠU v 19.30 hod.

V. koncert

ADAMUSOVO DECHOVÉ TRIO
s kytaristou **PAVLEM ŠTAIDLEM**

Adamusovo dechové trio uvádí především skladby předklasického a klasického období. Objevuje pro posluchače také některé dosud neznámé hudební skladatele.

Na svém repertoáru má i díla současná. Hraje ve složení:

Jan Adamus — hoboj
Vlastimil Mareš — klarinet
Miloš Wichterle — fagot

Pro koncert v Hranicích přizval soubor ke spolupráci mladého kytaristu Pavla Štaidla.

15. ledna 1985
sál LŠU v 19.30 hod.

VI. koncert

HOUSLOVÝ RECITÁL
zasloužilého umělce
ANTONÍNA MORAVCE

Program a přesný termín v jednání

únor 1985
sál LŠU v 19.30 hod.

VII. koncert

MUSICI MORAVIAE

komorní orchestr moravských filharmoniků Olomouc, umělecký vedoucí **Karel Zakopal**

Přesný termín a program v jednání

březen 1985,
sál LŠU v 19.30 hod.

VIII. koncert

CAMIKA CORNI
kvartet lesních rohů

Soubor tvoří členové Ostravské filharmonie

Emil Hoffman, Mir. Müller, Karel Čurda, Karel Bria

Koncert se uskuteční u příležitosti celostátní výstavy fotografií „Lesy musí žít“.
duben 1985,
sál JKP v 19.30 hod.

IX. koncert

Slavnostní koncert k 40. výročí osvobození naší vlasti

květen 1985,
LŠU nebo sokolovna v 19.30 hod.

Změna programu vyhrazena!
Zájemci o abonentní vstupenku se mohou přihlásit kdykoliv v kanceláři JKP, tel. 20 74

Zemřelí občané města v měsíci květnu

Anežka Tinková — Drahotuše, nám. Osvobození 116, nar. 7. 2. 1899
František Moravanský — Hranice, Na naspěch 51, nar. 28. 11. 1932
Vratislav Novák — Hranice, Čsl. armády 1237, nar. 12. 11. 1924
Anna Palatová — Drahotuše, Novosady 140, nar. 19. 6. 1916
Matus Kubica — Hranice, Žáčkova 1125, nar. 28. 9. 1891
Marta Holenková — Hranice, Nerudova 620, nar. 10. 11. 1904
Jan Románek — Hranice, Čsl. armády 184, nar. 21. 10. 1900
Barbora Romanová — Hranice, Komenského 286, nar. 11. 9. 1910
Alois Pelíšek — Hranice, Komenského 383, nar. 12. 3. 1923
Metoděj Rypar — Hranice, Velká 20, nar. 3. 7. 1932
Alžběta Horáková — Hranice, Velká 72, nar. 16. 6. 1907
Jindřich Kandler — Hranice, Galašova 169, nar. 24. 7. 1909
Karel Palička — Hranice, Pod Bílým kamenem 639, nar. 23. 9. 1896

ŠOVEJDY

Z dějin osídlení Hranicka. (Dokončení)

Zánik i menšího sídliště vyvolá obyčejně celou řadu otázek, na které bychom rádi našli spolehlivou odpověď. Hledání není snadné. Pro nedostatek písemných zpráv nutno použít pomoci, kterou do jisté míry poskytuje tradice, pomístní trávové názvy, znalost terénu a výsledky archeologického průzkumu. Vzájemným srovnáním a kombinací docílených poznatků docházíme k zajímavým závěrům, doplňujícím archivní údaje. Bylo tak tomu i u zaniklé vsi Šovejdy nedaleko Hranic.

K opuštění osady došlo, jak už uvedeno, v letech 1499—1516. Archivní prameny nic neprozrazují o příčinách zániku. Lidová tradice říká, že zašla požárem za třicetileté války. Válečná zkáza však v případě Šovejdy nepřichází v úvahu. V té době vládl v zemi pokoj a mír. Nemohl to být ani krutý útisk hospodářský a náboženský, který někdy vyháněl obyvatele z jejich domovů, poněvadž tehdejší majitel hranického panství Vilém z Pernštejna byl pánem mírným a nábožensky tolerantním. Hranice za Pernštejnů prožívaly svůj zlatý věk a vesničtí poddaní si také nemohli naříkat. Příčinu zpusnutí nutno tedy hledat jinde.

Při důkladnějším průzkumu terénu přicházíme ke zjištění, že šovejští osadníci trpěli nedostatkem vody, zvláště v době sucha a velkých mrazů. Co stačilo prvním osedlým, nemohlo splnit potřeby rostoucí osady. Je také pravděpodobné, že původně byl průtok vody údolím daleko větší vlivem retenční schopnosti lesa. Smíšený lesní porost dovedl téměř všechnu přijatou vláhu zadržet a postupně jí zasobovat potůček. Po odlesnění okolních pozemků docházelo při lijácích a táni sněhu k nárazovému odtoku vody a jejímu následnému nedostatku. Tento závažný nedostatek asi zapříčinil opuštění osady. Není vyloučeno, že bezprostřední příčinou byl skutečně tradicí uváděný požár, v minulosti tak častý a při nedostatku vody zvláště katastrofální.

Ani pro sledování dalšího osudu obyvatel vsi nenacházíme v archivních pramenech přímých zpráv. Po ničivém tažení Matyáše Korvína do Slezska roku 1474 zůstala v horských obcích severně od Hranic dosud řada opuštěných usedlostí, které na nově hospodáře (jen v Partutovicích se jich r. 1516 uvádí 14). Pro šovejdské, uvyklé rovině nebyl kopcovitý terén dost přitažlivý.

Při studiu nejstarších soupisů osad na Hranicku docházíme k překvapujícímu zjištění. Ve stejnou dobu, kdy zanikla osada Šovejdy, došlo k založení obce Olšovec s 27 osedlými (rodinami). Mnohem dříve založená ves Lhotka měla v té době 7 „člověků“. K tomu dochovaná tradice tvrdí, že Olšovec nestojí na původním místě. Dříve prý stával v údolí, jihovýchodně od nynější vesnice. Byl však vypálen a

postaven na březích olšovského potoka. Podrobně mluví další verze lidové tradice o úkrytu šovejdských v nedalekém olšovém lese, kde si pak postavili obydlí, když jim původní osada byla vypálena.

Tak srovnáním archivních zpráv a tradice s terénním průzkumem dospěli jsme k názoru, že dědinu Šovejdy neze pokládat za zcela zaniklou, ale, že patrně pro nedostatek vody byla převedena na vhodnější místo, asi 2 km severozápadně od původního sídliště. Možno tedy s největší pravděpodobností považovat obec Olšovec za pokračování Šovejdy a v důsledku této kontinuity prodloužil existenci Olšovce asi o dvě století nazpět. Pro uvedený názor svědčí také přidělení největší části šovejdské plužiny Olšovci a povinnost držitelů těchto pozemků z jiných vesnic i města Hranic platit povinnou činži olšovskému fojtu, který ji pak odváděl vrchnosti.

Ke změně názvu osady došlo po jejím přeložení na nové místo s hojným olšovým porostem.

Překládání vesnic nebylo v minulých dobách ojedinělým případem. Docházelo k němu v důsledku zřizování rybníků, nebezpečí záplav, nedostatku vody i jiných příčin.

Poněkud zarážející je německý název osady v českém kraji. O vysvětlení jsme požádali vynikajícího odborníka dr. Rudolfa Šrámka, pracovníka Ústavu pro jazyk český ČSAV v Brně. Z poskytnutého pojednání uvádíme: „Jméno Šumvald je odvozeno pouhým hláskovým přejetím s hláskovou úpravou z německého Schönvald „krásný les“. Bylo tak nazýváno místo, kde takový les stával. Výskyt německého jména v okolí českém vás nesmí překvapit. Ve středověku se národní hledisko nebralo tak příliš vážně jako dnes, a tak vedle českých jmen často se vyskytnou jména cizí.“

Problematikou zůstává přesná lokalizace Šovejdy. Nejpříhodnějším místem pro zástavbu je tu již vzpomenuť mělké údolí s potůčkem Šovejdkou, které tvoří přirozenou osu trati. Severní část údolí směřovala k samotě zvané Na hrázi, jejíž dva domky jsou někdy tradicí označovány za zbytky bývalé vesnice. Jinak se nám v údolí nepodařilo nalézt nejmenší doklad bývalého osídlení. Jiná verze lidové tradice umísťuje zaniklou ves do údolí zvané Důlky v severozápadním okraji trati, jímž rovněž protéká malý potůček. Otázku lokalizace rozhodnou nálezy hmotných památek po bývalé osadě, pokud zůstaly uchovány v zemi. Příležitost k jejich odkrytí mají zejména pracovníci rostlinné výroby JZD Střítež n. Lud. při provádění kultivačních prací a terénních úprav v uvedených místech. Záchranou nalezených předmětů a včasným hlášením nálezů pracovníkům památkové péče, příp. autorům článku, mohou významně přispět k lepšímu osvětlení minulosti našeho kraje.

Za II. světové války stala se jižní část trati Šovejdy jedním z mála míst v okolí Hranic, postižených leteckým bombardováním. Dne 13. října 1944 bylo tu spojeneckým letectvem shozeno 16 bomb, které vyhloubily jámy až 15 m hluboké. Naštěstí nikdo přitom nepřišel o život.

V současné době jsou šovejdské pozemky součástí rozsáhlého ekonomického celku, sdružujícího obec Střítež n. Lud., města Hranice a jeho integrované části Olšovec a Velkou. Svými stále stoupajícími výnosy přispívají ku zvyšování životní úrovně jeho pracovníků.

Případ Šovejdy je jen malým výsledkem z velké akce osídlování hranického kraje. Byla dlouhodobým procesem během něhož docházelo k různým zvrátům i zanikání založených vsí, příp. k jejich opětovnému obnovení. Zároveň dokazuje velké úsilí osadníků, kteří často zdeptáni jak přírodními, tak válečnými pohromami znovu se pouštěli do budování nových domovů ...

P r a m e n y :

Archivní fondy VS Hranice a VS Lipník n. Beč., Stát. oblast. archiv v Opavě, pobočka v Janovicích u Rýmařova. Třeboňský urbář z r. 1530, býv. Třeboňský archiv, Dr. L. Hosák, Dr. B. Indra, prom. hist. M. Jašková: Hranice

Mikulíkovi

Městská knihovna v Hranicích upozorňuje své čtenáře,

že po dobu prázdnin v červenci a srpnu bude zrušeno sobotní půjčování. Ostatní půjčovní dny zůstávají beze změny. V oddělení pro mládež se bude v červenci a srpnu půjčovat takto:

pondělí	— 12—16 h.
úterý	— zavřeno
středa	— zavřeno
čtvrtek	— 12—16 h.
pátek	— 12—16 h.

Společným krokem

Sport a tělovýchova v roce 1983 měla v Hranicích vzestupnou tendenci. Především zásluhou úspěšného naplňování Společného programu rozvoje tělovýchovy, na kterém se podílelo celkem 39 škol, organizací NF, OV a TJ. Jejich iniciativou bylo uskutečněno na 800 sportovních akcí s účastí více jak 30 000 občanů, zejména dětí a mládeže, což se příznivě projevilo ve zvýšené fyzické zdatnosti, tak zejména ve prospěch jejich zdraví.

Byla rovněž organizována velmi bohatá turistická činnost, 482 turistických akcí s účastí 18 690 osob je důkazem faktu, že turistika v Hranicích zapustila své pevné kořeny. Ještě radostnějším zjištěním je, že si lásku k turistice a přírodě našla především mládež, jejíž účast na těchto akcích byla 70 proc. Velmi aktivní byly především PO SSM, městský dům pionýrů a zájmové kroužky zákl. škol. Došlo rovněž ke zkvalitnění tělovýchovy na školách, především v prvních až čtvrtých ročnících. V měsíci květnu byla otevřena již třetí spádová třída s atletickým zaměřením. Po dvouleté činnosti těchto tříd se potvrdilo, že jejich existence má beze sporu velmi dobrý vliv na formování osobností žáka, jejich fyzický a duševní vývoj. Všechny Hranické školy byly v loňském roce zapojeny do celostátní soutěže Zdatné děti. Zde velkého úspěchu dosáhla 5. D třída na I. ZŠ, která tuto soutěž vyhrála. Také 70 zájmových kroužků sportovních, turistických a branných, které jsou v činnosti na hranických školách svědčí o dobré situaci v této oblasti.

Je potěšitelné, že také OV se rok od roku více zapojují do tělovýchovy a sportu, v některých se dokonce tělovýchovná aktivita stala nedílnou součástí každodenní praxe. OV organizují řadu turnajů ve volejbale, nohejbale, stolním tenisu, malé kopané apod.

Zapojují se do plnění odznaku zdatnosti, připravují řadu sportovních akcí pro děti a mládež. Opětné vítězství v soutěži Severomoravského kraje v plnění OZ a dosažení 4070 získaných odznaků je dílem nejen dobré systematické práce organizátorů, ale především zásluhou spolupráce všech organizací NF. V této nastoupené cestě budou Hranice pokračovat i nadále, velká pozornost bude věnována Československé spartakiádě 1985, všem soutěžím, které jí budou předcházet.

Hlavním cílem společného úsilí v oblasti tělovýchovy v Hranicích je a bude i dále zapojit do masové tělovýchovy co nejvíce občanů a v neposlední řadě správná a zdravá výchova mladé generace.

Jaroslav Rychlý

Životní jubilea občanů našeho města v měsíci červenci

75 let:

Marie Zbořilová	Hranice, Čsl. armády 501/29
Natalie Trusinová	Hranice, Komenského 286
Helena Pavelková	Hranice, tř. 1. máje 1620
Anna Ryšánková	Hranice, Polní 1196
Marta Marterová	Hranice, Svatoplukova 393
Marie Romadinová	Hranice, Komenského 375
Anna Martincová	Hranice, Na hrázi 1731
Marie Tajzlerová	Hranice, Havlíčkova 1041
Anna Kořenková	Drahotuše, Nerudova 460
Marie Šindlerová	Velká 6
Emilie Pacáková	Velká 23

80 let:

Ladislav Šubert	Hranice, Vrchlického 709
Václav Mayer	Hranice, Sov. armády 1339
Marie Skurská	Hranice, Struhlovsko 1536
Aloisie Růžičková	Hranice, Velká 105
Anna Bartošová	Hranice, Lhotka 6
Adolf Orava	Hranice, Teplice 62

85 let:

Ludmila Cibulová	Hranice, Hakenova 1002
Julie Romanová	Drahotuše, Mlýnská 366

90 a více let:

Anastasia Červenková	Drahotuše, Lipnická 43 — 92 let
----------------------	---------------------------------

Sbor pro občanské záležitosti při radě MěstNV v Hranicích přeje všem jubilantům dobré zdraví a hodně životní pohody do příštích let.

PROGRAMY KIN

ČERVENEC 84

LETNÍ PŘEHLÍDKA FESTIVALOVÝCH FILMŮ

6. a 7. 7.	TŘI VETERÁNI Česká pohádka pro děti i dospělé podle J. Wericha. Film je mládeži přístupný.
8. a 9. 7.	HLUBOKÝ SPÁNEK Anglický detektivní film podle P. Marlowa. Film je mládeži nepřístupný.
10. a 11. 7.	ZPĚVY PO RANNÍ ROSE Polský film. Pozdní důkaz nevinny a provinění. Film je mládeži nepřístupný.
12. a 13. 7.	VÍM, ŽE VÍŠ, ŽE VÍM Italský film. Překvapivé následky jednoho detektivního omylu. Film je mládeži přístupný.

14. a 15. 7. **SLADKÉ STAROSTI**
Slovenský film. O strastiplných láskách cukrářského mistra.
Film je mládeži nepřístupný.
16. a 17. 7. **RÁNA DEŠŤNÍKEM**
Francouzský film. Zmatek nad zmatek kolem nepravého zločince
a neobvyklé smrtící zbraně.
Film je mládeži přístupný.
18. a 19. 7. **NEBEZPEČNÁ HRA**
Sovětský film. Dobrodružství z Velké vlastenecké války.
Film je mládeži přístupný.

Festivalové filmy hrajeme v Letním kině po setmění tj. asi v 21.00 hodin.
Za nepříznivého počasí v kině Svět ve 21.00 hodin.

Kino Svět — tel. 2993 Začátky představení jsou jen v 18.00 hodin.

- 3.—5. 7. **ZELENÝ LED**
O nezákonném obchodu se smaragdy, v jejichž kráse jsou zakle-
ty bohatství a smrt.
Mládeži přístupno — nevhodné do 12 let.
- 6.—9. 7. **VÍTR V KAPSE**
Český film. Úsměvný příběh o trampotách dozrávání.
Mládeži přístupno nevhodný do 12 let.
- 10.—12. 7. **TOM HORN**
Americký film. Western o najatém pistolníkovi, který se stal ne-
pohodlným.
Mládeži přístupno, nevhodný do 12 let.
- 13.—16. 7. **UKRADLI TORZO JUPITERA**
Francouzská komedie o ztřeštěné svatební cestě po Řecku.
Film je mládeži nepřístupný.
- 17.—19. 7. **KLADIVO NA ČARODĚJNICE**
Český film podle soudních zápisů z čarodějnických procesů.
Film je mládeži nepřístupný.
- 20.—23. 7. **SVÍTÁNÍ ZULUŮ**
Americký film. Historická bitva, která otrásla základy britského
imperia.
Film je mládeži přístupný.
- 24.—26. 7. **VRAK**
Český film. Záhada tajemného pokladu.
Film je mládeži přístupný.
- 27.—30. 7. **MUŽSKÁ ZÁLEŽITOST**
Francouzský film. Zločin, který ukončil život jedné ženy a přá-
telství dvou mužů.
Film je mládeži přístupný.
31. 7.—2. 8. **THEO PROTI CELÉMU SVĚTU**
Film NSR. Všemi dopravními prostředky a přes všechny pře-
kážky za ukradeným autem.
Film je mládeži nepřístupný.

Letní kino

Začátky představení asi ve 21.00 hod. Za nepříznivého počasí ve 21.00 hod. v kině
Svět.

- 3.—5. 7. **OBYČEJNÍ LIDÉ**
Film USA. Příběh lidí, kteří se přestali slyšet.
Film je mládeži nepřístupný.
- 6.—19. 7. **LETNÍ PŘEHLÍDKA FESTIVALOVÝCH FILMŮ**
- 20.—23. 7. **NEZVĚSTNÝ**
Film USA. Tragédie jednoho muže a ženy.
Film je mládeži nepřístupný.
- 24.—26. 7. **SAMOROST**
Česká komedie s Milanem Lasicou v hlavní roli. O samolibém
pánovi a samorostlé dívce.
Film je mládeži nepřístupný.
- 27.—30. 7. **NENÁVIDÍM BLONDÝNKY**
Italská komedie s Jeanem Rochefortem v hlavní roli.
Film je mládeži nepřístupný.
31. 7.—2. 8. **BABIČKY DOBÍJEJTE PŘESNĚ**
Sousedský horor o rodinných robotech. Český film.
Film je mládeži přístupný.

Představení pro děti — každou sobotu v 16.00 hodin.

7. 7. **MODRÉ Z NEBE**
Fantastický svět malého Tomáše, který vykouznil modré z nebe.
Česká pohádka.
14. 7. **BOLEK, LOLEK A SRNKA**
Sovětské pásmo. Veselé příběhy, které lze zažít jen v pohádkách.
21. 7. **KONEC ŽABIHO MUŽE**
Sovětský špionážní film.
28. 7. **KARLÍKOVÉ VÁNOČNÍ DOBRODRUŽSTVÍ**
České pásmo. Pohádková procházka kouzelnými příběhy.

Představení pro mládež — každou neděli v 15.30 hodin.

1. 7. **BRÁCHA ZA VŠECHNY PENÍZE**
Český film. S úsměvem o velkých problémech a vrtošivém mládí.
8. 7. **SRDEČNÝ POZDRAV ZE ZEMĚKOULE**
Český film. O dvou ufonech, kteří objevují naši planetu.
Nevhodné do 12 let.
15. 7. **POHÁDKA O PUTOVÁNÍ**
Sovětský film. O lásce dvou sirotků, která převýšila všechno
bohatství a překonala všechna zla.
22. 7. **SVÍTÁNÍ ZULUŮ**
Film USA. Historická bitva, která otrásla základy britského im-
peria.
29. 7. **MEZI NÁMI KLUKY**
Česká hudební komedie o pěti klucích a jedné dívce.

Změna programu vyhrazena.

Zpravodaj města Hranic a lázní Teplíc n. B. vydává Jednotný klub pracujících
v Hranicích — Tisknou Moravské tiskařské závody, n. p., Olomouc, závod 11

Cena 2,— Kčs